

ДР БРАНКО ВУЈОВИЋ

(1935–2017)

Када смо пре двадесет година покренули међународни симпозијум византолога „*Ниш и Византија*“, са идејом да се у Нишу сваке године окупљају истакнути истраживачи, многи су сумњали да ћемо у томе успети. Визионарски верујући у нашу идеју подржали су нас др Бранко Вујовић тада декан Факултета примењених уметности у Београду и његов професор Дејан Медаковић председник САНУ. Далеке 2002. године, почетак рада симпозијума отворио је Дејан Медаковић а председавао Бранко Вујовић. У годинама које долазе др Бранко Вујовић узима активно учешће у раду и осмишљавању симпозијума „*Ниш и Византија*“. Својим учешћем на симпозијуму, затим као члан у Организационом одбору и редакције Зборника радова, он је учврстио темеље научног скупа „*Ниш*

и *Византија*“ који траје пуних двадесет година. Ауторитет и знење проф. Вујовића допринели су да Ниш буде место окупљања знаменитих истраживача а да Зборник радова обједини проверена знања и нова достигнућа у науци. На тај начин значај и углед научног скупа и Зборника радова „*Ниш и Византија*“ је вишеструко увећан. Хвала му на свему.

Др Бранков Вујовић рођен је у Подгорици 1935. године. Школовао се у Суворовском училишту у Курску (Курское Суворовское военное училище, 1945-1953) и Вишој војној академији у Москви (Высшая военная академия имени К. Е. Ворошилова, 1953-1956) из које после дипломирања излази са чином поручника Совјетске Армије. Исте године по сопсвеном захтеву напушта Совјетски Савез и враћа се у Југославију где у Београду уписује студије Историје уметности на Филозофском факултету а наредне 1957. године и студије режије на Академији за позоришну уметност. На Филозофском факултету у Београду – Одсеку за историју уметности – дипломирао је 1961, а докторирао 1984. године. Од 1962. до 1981. службовао је у Заводу за заштиту споменика културе града Београда, једно време и као руководилац Одсека за истраживање. Одатле прелази у Музеј града Београда где до 1984. ради као руководилац Одељења за покретне споменике. Каријеру универзитетског наставника почео је на Природно-математичком факултету у Београду (1984-85), а наставио, све до пензионисања у звању редовног професора, на Факултету примењених уметности у Београду. Историју уметности предавао је повремено и на Архитектонском факултету у Београду, Факултету драмских уметности у Београду и Факултету ликовних уметности у Београду. Осим педагошким радом бави се научним истраживањем историје српске уметности XVIII и XIX века. Узео је учешћа у бројним домаћим и међународним научним скуповима из историје уметности, балканологије и заштите споменика културе. Оснивач је и дугогодишњи главни уредник часописа „*Свеске Друштва историчара уметности*“ (1977). Учесник у оснивању Факултета уметности у Нишу (1998) као истуреног одељења Факултета ликовних уметности у Београду, из кога ће се формирати одсеци за примењену и ликовну уметност Факултета уметности Универзитета у Нишу. Аутор је близу две стотине стручних и научних радова, преводилац четири књиге, аутор десетине књига и монографија од којих: *Ликовна култура Србије у време проте Матеје Ненадовића*, 1978; *Вазнесенска црква у Београду*, Београд 1984; *Црквени споменици на подручју Београда*, Београд 1973; *Уметност обновљене Србије: 1791-1848*, Београд 1986; *Надгробни споменици манастира Гргетега*, Нови Сад 1988; *Црква светог Великомученика Димитрија у селу Лесковцу*, 1992; *Београд у прошлости и садашњости*, Београд 1994; *Манастир Фенек*, Београд 1995; *Саборна црква у Београду*, Београд 1998; *Београд – Културна ризница*, Београд 2003; *Историја уметности*, Београд 2005 (учбеник), и др.

др Миша Ракоција